

Pada tuja vihra . . .

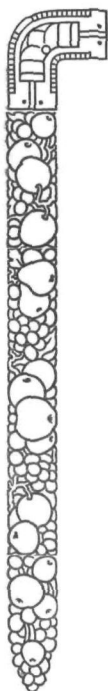
(Z bojišča.)

Že jesen je. Druga leta mirna, hladna;
vsa prevzeta letos je od groma,
vsa trepeče, zre boječe na planine,
ki s procesijami so pokrite,
zre na gore, velikane silne,
ki so krog pasu obdani z meči.

Pada tuja vihra na primorske gore,
plan se stresa, vode vse šumijo —
teče kri kipeča, pa se zbira v Soči;
glej, valovi plavajo krvavi:
vsa dolina tja do Adrije je naša,
kri jo piše, ki je neizbrisna!

Soča rdeča je mejnik pohotju —
moč junakov je branik sovragu! —

Anton Gaspari.

Pozabljena.

Tihi mesec, mesec blede,
ki čez zemljico vso vidiš,
da vtolažim se, povedi,
kje je, kje moj sinko mili:
ali v rudniku kje hira,
ali v morju je utonil,
ali v bolnici umira?

Ni se ti potopil v morju,
v rovu sinko tvoj ne hira.
Tam ob reki Misisipi
v beli gradič se zapira,
se zapira, zlate šteje,
o demantih svetlih sanja.
Če ne sanja, vince pije
in s pajdaši čas preganja.

Drago Širok.

